

Biologische bodemsanering staat volop in de belangstelling. Dat is niet toevallig. Er is immers veel voordeel. Bijvoorbeeld de goede milieuverdienste: het kost weinig energie, schoon grondwater en chemicaliën en er ontstaat weinig afval. Verder is het goedkoop. En: bedrijfsprocessen kunnen gewoon doorgaan. Ik verwacht dat dit type sanering in de toekomst veel ingezet gaat worden. In Natuur en Milieu van oktober 1998 verscheen een artikel met de veelzeggende titel 'Bewonersgroepen twifelen over nieuw beleid bodemsanering'. De argwaan van de bewoners zou voortkomen uit hun slechte ervaringen met de overheid, vooral op het gebied van de communicatie. Daardoor komt voorgesteld beleid complex over. Ook in deze Nieuwsbrief kunt u termen vinden die het er niet begrijpelijker op maken. Wat dacht u van In Well Air Sparging, deepwell, airlift, funnel and gate en combiremediatie? Deze termen komen overigens voor in stukjes die niet van de overheid afkomstig zijn. Ik vraag me af wat de beweegredenen van een schrijver zijn dit soort termen te gebruiken in stukjes voor een Nederlandstalig publiek. Deskundigen op het terrein van de bodemsanering snappen natuurlijk wel waarover het gaat. Maar in de communicatie met burgers zullen deze termen nodeloos versluiierend werken, en daardoor argwaan kunnen opwekken. Het kan ook anders. In Noord-Brabant is de term 'biorestaurant' geïntroduceerd. Ziet u het voor u? Een restaurant in de bodem, waar bacteriën zitten te smullen. Op veel plekken waar de mens gemorst heeft, is zo'n restaurant spontaan ontstaan. Door wat te sleutelen aan temperatuur en zuurstof en door het toedienen van wat liflafjes komen er meer klanten en wordt er sneller gegeten. Bedenkers van nieuwe technieken zijn knap. Zij moeten toch een aansprekende naam voor hun techniek kunnen verzinnen? En anders vragen ze dat toch aan een ander? Bijvoorbeeld in een restaurant. Op een goede communicatie!